

лежать через розробку дієвих заходів протидії зазначеному негативному явищу, значною мірою пов'язані з використанням ефективних механізмів управління навчальними закладами для дітей-правопорушників. Саме у цьому контексті варто розумно залучити практичний досвід західних країн, які мають серйозні досягнення стосовно розуміння феномену злочинності неповнолітніх та вирішення проблеми подолання цього явища. Тому, реалізацію окреслених завдань пов'язую із вивченням, осмисленням та подальшим використанням прийнятних для України підходів у роботі відповідних служб та навчальних закладів розвинених країн.

Яцевич В.А.

студентка групи № 10 КМ-2Б курсу
юридично-психологічного факультету
ННІЗН НАВС
Науковий керівник: Тригубенко Г.В.
доцент кафедри конституційного
та міжнародного права НАВС
кандидат юридичних наук

ПОЛІТИЧНІ ПРАВА ТА СВОБОДИ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

Політичні права громадян України, поряд з громадянськими правами і свободами, є пріоритетними у системі конституційних прав і свобод людини й громадянина. Політичні права і свободи належать громадянам України і виражають зміст правовідносин між особою і державою.

Основоположним принципом сучасних демократій є залучення громадян до процесів державного управління та прийняття політичних рішень. Реалізацію цього принципу забезпечують політичні права і свободи, які можуть бути реалізовані лише завдяки участі конкретного громадянина (наділеного цими правами) у виборах, у діяльності громадських об'єднань, політичних партій, профспілкових організацій, державних структур.

До політичних прав і свобод людини і громадянина традиційно відносять право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації (ст. 36); право громадян України брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати та бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування (ст. 38); право громадян України збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації (ст. 39); право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування (ст. 40).

Особливістю політичних прав і свобод людини і громадянина є те, що, за винятком права на об'єднання в неполітичні організації і права на індивідуальні та колективні звернення, вони належать виключно громадянам

України, які досягли 18 років і набули повної правосуб'єктності. На відміну від громадянських (особистих) прав, які за своєю природою є невідчужуваними, політичні права можуть обмежуватися відповідно до закону в інтересах національної безпеки та громадського порядку, а також стосовно громадян України, визнаних у судовому порядку недієздатними.

Найбільш узагальненим і системоутворюючим щодо інших політичних прав і свобод є право громадян України брати участь в управлінні державними справами, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати та бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування (ст. 38 Конституції України). По суті це право закріплює гарантовану можливість для громадян України брати участь у здійсненні безпосереднього народовладдя, державної влади та місцевого самоврядування.

Наступним важливим політичним правом громадян України є право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації (ст. 36). На основі цього права громадяни мають можливість об'єднуватися у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, що визначені в ст. 37 Конституції України та чинному законодавстві України.

Право громадян збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, закріплене в ст. 39 Конституції України, є їх невідчужуваним і непорушним правом, гарантованим Основним Законом України. Це право є однією з конституційних гарантій права громадянина на свободу свого світогляду і віросповідання, думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, на використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір, права на вільний розвиток своєї особистості тощо.

У правовій державі, якою проголосила себе Україна, важливого значення набуває проблема конституційного закріплення основ взаємовідносин особи і держави, визначення прав і свобод людини і громадянина. Постійні політичні процеси в суспільстві і державі вимагають ефективного використання своїх законних політичних прав і свобод громадянами. Тому проблема гарантування політичних прав та свобод з боку держави та суспільства стає першочерговою.

Особливістю політичних прав і свобод громадян України є високий ступінь їх гарантованості не лише на національному, а й на міжнародному рівні. Рівень гарантованості політичних прав і свобод постійно піддається моніторингу з боку впливових міжнародних організацій (ООН, ЄС, Рада Європи та інших) і свідчить про рівень демократії в Україні.

Конституційне прагнення розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу неможливо реалізувати в Україні без утвердження політичних прав та свобод людини. Для правової держави охорона і захист прав людини, недопущення порушення простору свободи, визначеного правом, є не просто її органічними політико-правовими функціями, це її

головна мета і обов'язок. За умови виконання покладених на державу обов'язків вона відповідно стає й гарантом динамічності суспільства.

Можна зробити висновок, що на конституційному рівні визначено коло політичних прав, обсяг і зміст яких повною мірою відповідає міжнародним стандартам та критеріям демократичного спрямування процесу становлення і розвитку держави. Ступінь демократизації режиму, значною мірою, зумовлений ступенем реалізації політичних прав і свобод особи. Реалізація політичних прав і свобод людини і громадянина потребує, насамперед, активних дій по здійсненню свого законного права самою особою, спираючись в основному на національні нормативно-правові та організаційно-правові гарантії. Не дивлячись на існування таких гарантій, проблеми з реалізацією політичних прав існують і їх вирішення є актуальним завданням Української держави та суспільства.

Свінцицька Н.В.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник: Г.В. Тригубенко

доцент кафедри конституційного

та міжнародного права НАВС

кандидат юридичних наук

ЗАХИСТ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ

Права дитини - система можливостей, які необхідні дитині для її комплексного та цілісного розвитку в умовах і відповідно до вимог середовища, беручи до уваги її незрілість (дитиною визнається особа, яка не досягла 18 років). Дитина має право на життя, ім'я, набуття громадянства, право знати батьків та на їх піклування, вільно висловлювати свої думки, право на свободу думки, совісті та релігії, на свободу асоціацій та на свободу мирних зібрань, право освіти, на відпочинок і дозвілля та інші. Особливістю прав дитини є необхідність їх спеціального захисту, забезпечення можливостей та сприятливих умов оперативно та без перешкод до нього звернутися. Якнайкраще забезпечення інтересів і потреб дитини – головний пріоритет у захисті прав дитини.

Щодо захисту прав дитини на міжнародному рівні, то у 1948 році ООН прийняла Загальну декларацію прав людини, в якій зазначалося, що дитинство дає право на особливе піклування та захист (ст. 25). В 1959 році ООН прийняла Декларацію прав дитини, яка складається з 10 принципів, покликаних забезпечити дітям щасливе дитинство і користування, проголошеними в ній, правами і свободами. Даний документ закликав батьків, чоловіків та жінок як окремих осіб, а також добровільні організації, місцеву владу і національні уряди до того, щоб вони визнали і намагалися дотримуватися цих прав шляхом законодавчих та інших заходів, які